

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 172. szám

2007. április

Öt nappal a keresztt előtt

Öt nappal a keresztt előtt
korbácsot ragadott,
haragjában így járta be
az ősi templomot,
mert tudta, hogy ökrök, juhok
többé nem kellene:
Ő MAGA LESZ AZ ÁLDOZAT!
Minden feszítség
hallott, tudott, nem áltatott
egy lelket sem tovább,
felkínálta mindenkinek
testének templomát.

Füle Lajos

Nagypénteken

Meghal az ISTEN SZENT FIA!
A pohárt ki kell innia
értünk a Golgota-hegyen,
hogy nekünk életünk legyen.

Füle Lajos

Húsvét

De ím, a mennyei követ
elhengeríti a k ö v e t:
sírjából kikél a Halott,
s itt van velünk, feltámadott!

Füle Lajos

Jézus ma hív

Február 18-án nagy öröme volt az ócsai gyülekezetnek. A pesterzsébeti gyülekezet vendégszolgálatára került sor e tavaszi vasárnap délután. A lélek tavaszát is átélhettük testvéreink szolgálata nyomán. Dr. Almási Mihály lelkipásztor testvér Máté 11:28-30. verseit olvasta fel alapigeként. Prédikációja rendhagyó volt, mert nem egyszerre mondta el az üzenetet, hanem egy-egy igei gondolat után megállt, és az énekkar éneke, egy bizonyágtétel, vagy egy költemény mélyítette el az elhangzottakat. Annak illusztrálására, hogy Jézus minden korosztályt hív, először csengő gyermekhang dicsőítette az Urat, amit a fiatalok lelkes éneklése váltott fel. Együtt énekelte az énekkar a gyülekezettel a jól ismert kánont: "Jézushoz jöjjetek, megfáradtak". Igeversek hangzottak el minden korosztály számára, majd költemény, mely az élet alkonyán lévők felé szólt. Többször énekelte a gyülekezet a fűvőszeneke kíséretével is. Végül döntésre hívás következett. A zsúfolásig megtelt imaházban nem hívta előre Almási testvér a hitvallókat, hanem arra kérte őket, hogy lelkipásztoroknak jelezzék, akik szívükben döntést hoztak. A két gyülekezet vezetője: Laczkovszki János és Szabadszállási László testvérek a hálaadás mellett azért imádkoztak, hogy mind a régi hívők, mind a most döntést hozók hűek maradjanak az Úrhoz, és elvégezhessék missziói feladatukat a két gyülekezetben.

Az alkalom végén a pesterzsébetiek viszontlátogatásra hívták meg az ócsai gyülekezetet. Ha az Úr éltet bennünket, április 15-én tovább folytatjuk a két gyülekezet kapcsolatának mélyítését az Úrban.

Nemeshegyi Zoltán

Li öröksége

Li hazafelé igyekezett, de nem akarta vinni a lába. A feje kábult és nehéz volt, a távolból feléje villanó pagodák teteje táncolt a szeme előtt. Bírja-e még? Egy-két tántorgó lépés, aztán ott fekszik az útfélen, a rizsföldek mellett.

Ó, nem így képzelte ezt az utat, amikor első keresetét viheti haza az édesanyjának, a kistestvéreinek! Friss, ruganyos léptekkel akart hazasietni, futni, repülni...

És most... Mi lesz most?

Várják... a kishúga kifut az utcára, édesanyja áll az ajtóban, ernyőnek tartja szeme fölé a kezét, hogy messzebbre lásson, s ha megkérdezik a szomszédasszonyok, kit vár olyan nagyon, mosolyogva feleli:

- A fiamat.

És Li az útfélen fekszik betegen, elhagyatva, talán meg is hal.

Húsvétra akart otthon lenni. Keresztyén, nem a bálványok tisztelője. Édesapja korán elvezette Jézushoz. Édesapja faluról falura járt, úgy hirdette a Megváltó nevét. De fiatalon meghalt. Magára maradt a kis család. Li lett a támasz. S most ő is beteg. Mi lesz belőlük?

Li sokat gondolt az édesapjára, de soha ilyen elevenen nem látta maga előtt, mióta kiterítették, mint most. Látta derűs, mindig vidám arcát, szeretetet, örömet sugárzó szemét, hallotta a hangját. Volt valami, amit mindig elmondott, ha baj, nyomorúság, veszedelem szakadt rájuk. Li most úgy érezte, hogy fölébe hajol az édesapja, s elmondja most is biztató, nyugodt hangon:

- Minden rendben van! Jézus él!

Li annyit gondolkozott már rajta, milyen kár, hogy édesapja nem hagyott neki valami nagy örökséget. Legalább egy kis földet hagyott volna, mindjárt könnyebben élnének. De édesapja csak ilyen emlékeket hagyott, mint ez a sokat hallott mondás is:

- Minden rendben van! Jézus él!

Li soha nem tudott még ennek az örökségnek örülni. Nem is értette. Hisz olyankor hallotta mindig, amikor igazán nem is volt rendben semmi, nagyon is nagy bajban voltak. Igaz, hogy aztán elmúlt a baj, sokszor csodálatos úton-módon segített rajtuk a Megváltó.

Li ide-oda fordul útszéli kemény fekhelyén, egyre hallja a nyugodt, biztató hangot:

- Minden rendben van! Jézus él!

Mi volna most rendben? Itt kell meghalnia az országúton. Otthon hiába várják. Ő sem kerül haza, a pénz is elvész. Nincs rendben semmi. De az valóság, hogy Jézus él. Hisz éppen az Ő feltámadását akarta együtt ünnepelni övéivel. Jézus él!

A nagy Megváltó nincs a sírban. Feltámadt, és megmondta a tanítványoknak: „Veletek vagyok mindennap a világ végezetéig”. Li lázas szemében remény és öröm csillan meg: akkor most is itt van. Li nincs egyedül itt a kemény útfélen. Jézus él, Jézus közel van, csak segítségül kell hívnia.

A beteg fiú összekulcsolja a kezét, és imádkozik. Aztán elbékülnek a vonásai. Mosolyogva sutogja el drága örökségét, az édesapjától rámaradt mondást:

- Minden rendben van! Jézus él!

A missziói ház orvosa útban volt a szomszéd

város felé, meghívták húsvétra, hogy ne a testet, a lelket gyógyítsa Isten igéjével. A ragyogó napsütésben húsvéti gondolatokkal volt tele a szíve, amint robotott vele az autó. S amikor egy útelágazáshoz közeledtek, eszébe jutott régi, kedves barátja, a mindig mosolygó Li evangélista, aki olya húsvéti örömmel tudta mondani ezer nehézség között is:

- Minden rendben van! Jézus él!

- Látod azt a városkát, Tong – szolt előre a vezetőnek. – Ott lakott Li, a húsvét evangélistája, akit annyit emlegetünk. Most már a mennyben ünnepel. Vajon, hogy van a családja? Mostanában semmit sem hallok róluk. Mondd, nagy ke-

rülő volna, ha útba ejtenénk őket?

- Nem jelent sok idővesztést, Ikuang, azért odaérünk.

- Akkor fordulj be, Tong!

Így történt, hogy Li édesanyjának nem kellett hiába várnia. Kedves vendégek érkeztek, és hozták a fiát. Igaz betegen, de a doktor úr megadta az utasításokat, s megállapította, hogy nem veszélyes a baj, Li hamarosan meggyógyul.

A fiú mosolyogva mondogatta a fölébe hajló édesanyjának:

- Minden rendben van! Jézus él!

S mindnyájuk szíve húsvéti örömmel telt meg.

(Türmezei Erzsébet: Ragyogjatok szép csillagok)

MARK 16:4
Ekkor felmentek, és látták,
hogy a kő el volt horgasztva.
Fény: az igaz nagy volt.

Ne féljeteK!

Józsua 1:9.

2007. január utolsó hetében kerültem kórházba harmadszor, ugyanazzal a panasszal.

Természetesen nem panaszkodni akarok, hanem bizonyosságot tenni arról, hogy Isten néhány szóval helyre tud tenni minket akkor is, ha mi kilátástalannak látjuk saját helyzetünket, aggódunk, félünk, kiutakat keresünk ahelyett, hogy Órá bízánk magunkat. Elfelejtjük, amit már Dávid is jól tudott: Csak az történhet velem, amit az Úr akar. Nagy segítség volt, hogy vasárnap délelőtt a csoportom minden tagja imádkozott értem. Hiszem, hogy többször is imádkoztak. Nagyon sokszor gondoltam arra, milyen nagy erőt ad, ha érezzük a testvéri szeretetet. Indulás előtt kaptam egy címet és telefonszámot, amelyet végszükség esetén kellett volna használnom, de erre nem került sor. Ez is egy kis csoda volt. Nagyon kedves, lelkiismeretes orvospár kezelt, vizsgált. Öt napig mindenféle géppel, műszerrel vizsgáltak, majd megállapították, hogy minden leletem negatív. Akkor viszont mi a bajom?

Az első nap egy másik épületben voltam vizsgálaton. Most arra gondoltam, az lesz a megoldás, ha felhasználom a segítséget, amit vasárnap kaptam, ugyanis meglepődve láttam az egyik földszinti ajtón a kapott címet.

Isten mégis másképp döntött. Szombaton este sokat gondolkodtam, hogyan tovább, s a szivacs párnát duplán a fejem alá gyűrve elaludtam. Arra ébredtem, hogy hanyatt fekszem, a párna nyomja a nyakam, a szoba pedig forog velem. Felültem, s arra gondoltam: Megvan! 2001-ben mondták, hogy a vállam és a nyakam meszes. Ez lesz a baj. Az orvos is helyben hagyta ezt a diagnózist, de mindjárt hozzátette, hogy ez egy állapot, hozzányúlani nem lehet, mert veszélyes. Így nem volt más megoldás, mint belenyugodni Isten akaratába, és Reá bízni magam. Tornát javasoltak, gyógyszert kaptam, hazajöttem. Amint hazaértem, rövid, de nagyon frappáns vigaszt kaptam az Úrtól. Leülve az asztalhoz, ránéztem a padra, ahol címlappal felfelé feküdt a Jó Pásztor újság. Ez volt ráírva: **NE FÉLJETEK!** Igen! Ez volt az üzenet. Aki hisz és bízik bennem, nem fél.

Azóta nyugodt vagyok és bízom **BENNE!** Pál apostol háromszor imádkozott a tövis miatt, amit testében hordozott. Én háromszor voltam kórházban. Rám is vonatkozik az ige: **ELÉG NÉKED AZ ÉN KEGYELMEM!**

(Winkler György)

BEMERÍTKEZŐK BIZONYSÁGTÉTELE

Máté Daniella:

Örülök, hogy itt állhatok ma reggel. Tudom, hogy ez a gyülekezet és a családom számos tagja imameghallgattatásának bizonyítéka.

Az út idáig nem volt egyszerű. Világ életemben észember voltam. Mindig minden mi-értre és kérdésre választ akartam. Így volt ez a megtéréssel is. Nagyon sokat gondolkodtam. Kezdvé onnan, hogy létezik-e Isten egészen addig, hogy a megtért személyek miért nem tökéletesek. Lassan kerültek a dolgok a helyükre. A legnehezebb az volt, hogy túljussak azon, hogy másokra nézzek. El kellett fogadnom, hogy mindenki a maga életének a gazdája és ha egyszer meg kell állnom az Úr előtt, nem hivatkozhatok más emberek életére.

Miután nem volt több elméleti kérdésem, keresni kezdtem Istent. Legelőször a világ apró jelenségeiben láttam meg. Fogékony vagyok a mindennapi csodákra. Megfigyelték már, mennyi szirma van egy százszorszépnak? Milyen lenyűgöző egy zsiráf? Órákig sorolhatnám. Hiányzott Isten, a közelsége. Tavaly adventkor írtam egy cikket az újságba – nem, nem az újságba írtam, de apu név nélkül bele-tette – Várok Rád címmel. Nagyon jól esett, hogy a barátaim az ifjúságból felismertek benne. Ez is mutatja, hogy a problémáinkról nyíltan beszélgetünk. Ez nekem sokat jelent és remélem, nekik is.

Beszélgettem Misi bácsival is, mondtam neki, hogy érzelmileg nem tudok jól a dolgok-hoz állni. Szerintem nem lehet ésszel megtérni. Kell, hogy érzelmileg is kész legyen rá az ember. Hiába döntöm el ma, hogy Jézust fogom holnaptól követni, ha nem lesz érzelmi odaszánás és motiváció.

Úgy éreztem, nem vagyok elég jó ahhoz, hogy a szívembe hívhassam Őt. Sokáig tartott, hogy elfogadjam, ez pont fordítva van. Először Misi bácsi állította ezt, ezután számos ifjúsági alkalmon hallottam újra: előbb megtérek és utána válok majd folyamatosan jobbá.

Érzelmi változásomnak több állomása van:
► Pécsen voltunk ifjúsági konferencián. Vasárnap délelőtt Szenczy Sándor prédikált.

Megdöbentő, felrázó dolgokat mondott. Megríkatott minket. *Nehezemre esett megkeményíteni a szívemet.*

► Tavalay az egyik májusi vasárnap esti szolgálatot apu szervezte. Egy 1970 körül már leadott program ragadott meg. Nagyon jó volt és hozzám szólt. Különösen az egyik közös ének, pedig én aztán igazán nem vagyok közös ének rajongó... Ez a 219. ének. *Nehezemre esett megkeményíteni a szívemet.*

► Rájöttem, hogy van előttem egy csomó jó példa:

- ∞ Vince papa, aki közel két évtizedes betegségét olyan hittel viselte, hogy a kórházban ő ápolta a többi beteg és a nővérek lelkét.
- ∞ Dömötör István, aki hosszú utat járt be és ma már annyira természetes neki, hogy Jézust követi és a lépcsőfordulóban nekem szegezi a kérdést: „Te miért is nem vagy még bemerítkezve?”
- ∞ Bacsó Noncsi, aki olyan erős hittel viseli apukája váratlan elvesztését és meggyőződés van benne a találkozásra. Bár fáj neki, el tudja fogadni.

Észrevétlenül váltak természetessé a dolgok. Régóta rendszeresen imádkozom. Végül egy november végi este ima után egyszer csak tudtam, hogy megtörtént. Elöntött a melegség és ragyogott a sötét szoba. Legszívesebben kiugrottam volna az ágyból és átrohantam volna anyuékhöz. A következő napokban figyeltem magam. Boldogan állapítottam meg, hogy ez most nem egyszerű fellángolás.

Nincsenek kétségeim. Vannak problémáim. Odalentről nehezen engednek el. De nem baj. Könnyű a jó úton maradni.

Elég határozott elképzeléseim voltak mindig a jövőmről. Kicsi korom óta ügyvéd akarok lenni. Régóta tudom pontosan, mit szeretnék 5, 10, 20 év múlva. Ezt most így mondom: mit szeretnék. Eddig ezt mondtam volna: mi lesz. Igyekszem az életem irányítását az Úrra bízni. Ez nehéz. A közelmúltban Szegeden voltunk ifjúsági konferencián. Ott hangzott el a következő, amit a saját életemre változtatva mondok most el:

A riporter megkérdezte Daniellát, az ügyvédnőt, hogy mi a foglalkozása.

- Várom az Urat – mondta, és addig megoldom ezt a pár ügyet.

Ez a cél lebeg előttem.

Császár Levente:

Pár keresetlen szavam a gyülekezethez

Sok éven és sok élethelyzeten keresztül formált engem Isten. Ezek közül, amelyek „eredménnyel” járt Isten és az én szempon-tomból, az egy január végi este volt, amikor aggodalommal a szívemben mentem haza, de egy könyvemben olvasott gondolat által – akiknek rendben van a kapcsolatuk Istennel, azok nem aggodalmaskodnak – ismételten szívembe vésődött a kérdés, hogy kit választok, kinek akarok szolgálni? Ez a kérdés most még mélyebben vésődött belém, mert elterelő hadműveletekkel nem sikerült későbbi válaszadást kicsikarnom. Hiába próbáltam telefonos segítséget kérni, nem vették fel a túloldalon, hiába próbáltam imádkozni, hogy ez most nekem nem megy, majd elmélkedek rajta, tudtam, hogy üres beszéd, már sokszor eljátszottam, nem ezt várják most tőlem, hanem a konkrét választ. Éreztem, hogy Isten itt áll felettem, s akarja, hogy döntsek, rajtam kívül csak egy valaki maradhat még a falakon belül, vagy Ő, vagy a Sátán. Persze az egyikkel örömet, a másikkal szomorúságot okoznék a Mennyben, de a döntés volt most akkor este a legfontosabb. Tudtam, hogy nem tartható tovább ez a kettősség. A Sátánt természetesen nem akartam választani, Istent pedig még mindig nem mertem, így egy hosszú, éjszakába nyúló bátorság-összeszedés, meg az életem átgondolása kellett ahhoz, hogy válaszoljak, de válaszoltam! Ki tudtam végül mondani, hogy mit akarok, s ez nagy szó volt. Nagy szó volt, mert a közelmúltban már nem gondoltam volna, hogy ez valaha is sikerülhet, annyira messzinek éreztem Istent, nem értettem egyet a tetteivel, vádoltam Őt sok minden miatt.

Tudtam, hogy létezik Isten, tudtam, hogy az egyetlen nyugodt utat az egyetlen, ha a keskeny utat választanám, de nem tudtam idáig megtenni, hogy igent mondjak Neki. A háborúságaim, lázadásaim, a kérdéseim, „egyáltalán létezel Isten, vagy csak az emberek találtak ki, hogy legyen vigaszuk?” mindig közénk álltak. A legnagyobb hatással a Márk 9:24-ben található felkiáltás volt rám: „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek”. Az utóbbi időben többször imádkoztam ezzel a gondolatmenettel. Ezen imáimat a jelek szerint meghallgatta Isten, ennek volt eredménye, az Ő általa megszervezett január végi estém, ami-

kor ki tudtam mondani a nem kimondhatónak gondolat...

Berente Ildikó:

Néhány mondatban szeretném összefoglalni, hogy miért fontos nekem a bemerítkezés.

Református családból származom. Részesültem keresztségben csecsemőkoromban, de tudom, hogy ez nem azonos a saját akarató, saját megtapasztalás útján elhatározott keresztséggel.

Azt hiszem, mióta a világon vagyok keresek valamit, vagy valakit, aki egészen végig egy biztos pont lehet az életemben. Ha most felnőtt fejjel visszatekintek, már tudom, hogy ez a biztos pont mindig is velem volt, csak nem hallottam meg Őt. Talán azért, mert szelíden, csendben örködtöt lépteimen. Valójában mindig is éreztem a lelkemben, hogy valaki óvja, vigyázza az életemet. Olyan embereket sodort mellém, akik segítettek abban a felismerésben, hogy valóban létezik, és él az Úr Jézus, aki mindenkinek a támasza, védelmezője, aki meghallja szavát és tanításaihoz méltó életet él.

Én hallottam a hívó hangot lelkemben, a kopogtatást a szívemen. Ez a hang a 80-as évek közepétől egyre erősebb lett. Hosszú időnek kellett eltelnie, míg megvívтам harcomat a bennem élő gonosz lélekkel. Nem állítom, hogy ma már nem kísért meg az ördög, de mindig felismerem és tudom, hogy kihez kell fordulnom bűnbocsánatért.

Több film és zenei alkotás is nagy hatással volt rám. Nagyon sokat segített döntésemben a pesterzsébeti imaházban előadott, lenyűgözően elgondolkodtató darab, melynek címe a „Menny kapuja, pokol lángjai” volt. (Torokszorító előadás volt, máig élnek bennem a jelenetek.)

Mostanában még jobban érzem életemben az isteni gondviselést, mivel történtek életemben olyan események, amiknek pozitív kimenetele csak Isten jelenlétének volt köszönhető.

Az egyik: Édesanyámat biciklizés közben elütötte egy autó. Hála a Teremtőnek, kisebb-nagyobb zúzódásokkal megúszta a balesetet. Mindenkinek sokat jelentenek szülei, de nekem, mivel sérült, fogyatékos ember vagyok, még többet jelentenek a családtagok, főleg Anyukám, aki eddigi életemben a legfőbb támaszom volt és lesz is remélem sokáig.

A másik: Egy figyelmetlen sofőr átgázolt a

kerítésünkön, egészen a házunkig. A teherautó pontosan az én ablakom ablakpárkányáig jutott, mintha Isten ott tartotta volna az ujját, hogy „eddig, s ne tovább!”. A házunk épen maradt. A történetekhez az is hozzá tartozik, jött egy megérzés, hogy el kell mennem otthonról, így nem voltam jelen a történetknél.

Mindkét esetben óvott, védett és fogta a kezemet az Úr Jézus. Ő, aki azt ígérte: „Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Bizakodva és hittel tudom elmondani: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem”!

Legyél reális!

Ez azt jelenti, legyél természetes! A keresztények nem marslakók. Ugyanúgy dolgozniuk kell, mint mindenki másnak. Nézhetnek tévét, szórakozhatnak, mesélhetnek vicceket vagy lehetnek örülten szerelmesek, mint minden ember ezen a világon. Nem attól vagyunk keresztények, hogy nem tehetünk egy csomó dolgot, amit rajtunk kívül minden ember megtehet, vagy hogy csinálunk olyan dolgokat, amit rajtunk kívül senki más nem csinál. Nem attól vagyunk keresztények, hogy nem iszunk alkoholt, vagy nincs véleményünk egy sor dologról – hanem attól, hogy nem isszuk le magunkat a sárga földig, és van véleményünk, amely bátran biblikus. Nem attól vagyunk keresztények, hogy elmegyünk a gyülekezetbe, ahová bűnös pogányok úgyse teszik be a lábukat, hogy ott imádkozzunk vagy dicsőítsük az urat, hanem attól, hogy a munkahelyen is imádkozunk a kollégáinkért, vagy hogy tudunk hálát adni és énekelni akár az utca közepén is, ha épp úgy van kedvünk.

Legyél reális! Ne legyél műkeresztény! Aki csinálja a kereszténységét, akkor, amikor olyan helyen vagy olyan emberek között van.

Kereszténynek lenni nem kötelező, hanem egy lehetőség – lehetőség arra, hogy egy olyan életet éljünk Isten Szentlelkének segítségével, amelyet magunktól soha nem lennénk képesek és nem is akarnánk. Egy nemesebb, jobb életet, amely visszatükrözheti Isten jóságát. De ha lehet, akkor miért ne éljük minden percben így? Miért tartogassuk ezt csak egy-egy kivételes alkalomra?

A mai világ szekularizált. Ez azt jelenti, hogy az egyik része szent, a másik profán, hétköznapi, és ebből fakadóan nem szent. És hol itt vagyunk, hol ott. Vannak dolgaink, amiket a szent oldalon csinálunk, és vannak, amelyeket a profán oldalon. Van, amiben kikérjük Isten tanácsát, és van, amiben nem, mert azt megoldjuk magunk is. Van, ahol

beszélünk a hitünkről, van, ahol nem – mert ott mások sem szoktak. Van, ahol figyelembe vesszük a Szentírás üzenetét, és van, ahol pedig nem, mert ott más törvények vagy szokások uralkodnak. Így azonban mindaz, ami szent, a keresztény oldalon csinálunk, természetellenes marad az életünk világi részében. És ez előbb-utóbb meghasonlást okoz bennünk, és amikor kiderül, mások szemében képmutatókká válunk. Ezt nem érdemes csinálni!

Kétféleképpen lehet hozzáállni a keresztény élethez. Az egyik, amikor veszünk egy üres lapot, és elkezdjük felírni rá az életünk fontos dolgait és személyeit: tanulás, munka, házépítés, barátok, kereszténység, házastárs, gyerek, szülők, Jézus, barátok...

De ezen a listán Jézus és a hívó élet csak egy a többi dolog közül. Lehet a legelső is, de akkor is csak egy tétel a listán.

A másik lehetőség, hogy Jézus és a Biblia maga a papír, és erre írod fel a listádat. Ez azt jelenti, hogy Jézuson át nézel a munkahelyedre, a munkádra, a házépítésre, a családotra, a baráti körödre. Jézus része a te életednek – hát akkor részese az ő életüknek is. Mert ahol te vagy, ott van ő is. Így lesz a szent hétköznapivá!

Legyél irreális!

Ne légy a realitásod fogja! Egyszerűen azért, mert olyan Istenünk van, aki irreális. Akinél a lehetetlen is lehetségessé válhat! Számíts a természetfelettire! És csodálkozz, ha nem része az életednek! Várd a csodát mindennap! Hidd el, hogy Isten minden ígérete igaz lehet a te életedre nézve is! Soha ne mondj le semmiről azért, mert szerinted úgyse történhet meg! Bízz Istenben!

Ha én nem lennék irreális, akkor számos dolog kimaradna az életemből. És akkor nem lenne miről mesélnem. Mert maradna mindaz, ami mindenki életében jelen van, és semmitmondó, unalmas és szürke, amire kár is szót vesztegetni. De az irreális dolgokról jó beszélni, azokban jó részt venni! Az mindenkit felráz és motivál!

Ha nem lennék irreális, nem kezdtem volna szkinhedeknek dicsőítést tanítani, nem adtam volna a gitáromat egy roma szipusnak, nem hordtam volna haza a koldusokat, nem védtem volna meg egy nőt a lincselő tömegben annak az árán is, hogy engem ütöttek le miatta, nem hirdetném az evangéliumot, nem mernék énekeket írni és tanítani, hogy azt énekelje nyilvánosan a gyülekezetünk. De akkor kimaradt volna az életemből a csoda! Én viszont csodák között akarok élni! És szívesen leszek ezért irreális. A Biblia összes hit-hőse ilyen volt! Nem eszetlen örült, akinek semmi sem szent és semmi sem számít – csak irreális!

Legyél kreatív!

A mai kor legijesztőbb réme az unalom és a közöny. Túlságosan felfűtött, izgalmakkal teli korban és világban élünk, amelyben nincs megállás. Attól rettegünk a legjobban, hogy kimaradunk valami-ből, lemaradunk valamiről, hogy nem történik velünk semmi különleges, amitől különlegesnek érezhetnénk magunkat ebben a tömegkultúrában, amiben élünk. Nemigen tudunk mit kezdeni magunkkal, ezért nem szeretünk egyedül maradni, csendben maradni, és ha nem pörög körülöttünk a világ, akkor unatkozunk. Ami nem nyújt izgalmat és élvezetet, az iránt közönyössé válunk. És ez az unalom és közöny befurakszik az emberi kapcsolatainkba is, megunjuk egymást, és a leggyakoribb valódi oka annak, hogy a legtöbben váltogatják a partnereiket, és mindent igyekezünk megtenni, hogy bennünket viszont ne unjanak meg a barátaink és a szerelmeink. Kétségbeesetten próbálunk kreatívak maradni ahhoz, hogy túléljünk a munkahelyen éppúgy, mint a párkapcsolatban, és kíméletlenül eldobjuk mindazt és mindazokat, akik viszont nem elég kreatívak ahhoz, hogy az érdeklődésünket felkeltsék és meg is tartsák.

A kereszténység elleni egyik leggyakoribb érv a kívülállókról, hogy unalmas. Hogy beszűkíti az életet, hogy eltávolít a régi barátoktól, hogy nem vehetsz részt egy csomó dologban, hogy megfoszt attól, hogy élvezzük az életet. Pedig nekünk egy nagyon kreatív Istenünk van!

Csak néhány példa:

Józsua 6. – Jerikó lerombolása. Nem faltörő kos, csak gyalogolni kellett körbe-körbe.

2. Királyok 20. – Jósafát háborúja a moábiták ellen. Csak énekelni kellett a győzelemhez.

Máté 14. – Jézus jár a vízen, sőt, ezt Péter is kipróbálhatja.

János 2. – Vízből csinált bort a kánai menyegzőn. Ne aggódjunk, Isten gondoskodik az övi adrenalin szintjéről!

Tudjátok, miből származik a „kreatív” szavunk? A „kreál”, azaz teremt szóból. Márpedig ebben a világban egyetlen igazi teremtő létezik, a világ legkreatívabb személye: az élő Isten! Kreatív életet akarsz? Engedd, hogy Isten elkezdjen teremteni benned dolgokat! Hogy használhassa a kreativitását a te életedben és a te életeden keresztül mások életében is! Isten akkor kezd el fantasztikus dolgokat teremteni, amikor mi engedjük őt szóhoz jutni és cselekedni az életünkben. Amikor teret adunk Istennek, akkor ő jön és cselekszik! És akkor olyan dolgok történnek, amikre nem is számítunk!

(JELIGE – Szűcs Sándor)

Gyülekezeti események

Febr. 04.:

Péld. 3:5-7. igeversek alapján az igehirdetés arra buzdított, hogy ne a társadalomban tapasztalható bizalmi válság hatása alatt éljünk, hanem bízunk Istenben akkor is, ha nem válaszol kérdéseinkre azonnal. Benne nem fogunk csalódní.

Délután a Baptista Világszövetség vasárnapja alkalmával közösen ünnepeltek a dél-pesti gyülekezetek imaházunkban. A téma: „Mindenkör örüljete!” A jelenlevő lelkipásztorok rövid szolgálatai sokféle megvilágításban tárták elénk az öröm forrását és formáit. A százhusz fős összevont énekkar énekei fokozták az ünnepi hangulatot.

Febr. 11.:

A délelött folyamán az idősek otthonában és a kórházban végeztek szolgálatot testvérek.

Febr. 18.:

A filadelfiai gyülekezetnek írt levélről (Jel.3:7-13.) szolt a délelötti igehirdetés. „A Szent, az Igaz” tudja a mi dolgainkat is. Nálunk rendben van minden? Vagyázzunk, hogy senki el ne vegye a mi koronánkat!

Délután Ócsán szolgált Almási testvér, az énekkar és a fiatalok, „Jézus ma hív” témakörben. Minden korosztály képviseltette magát, hisz a hívás mindenkinek szolt, a kisgyermektől az idősekig. Az Ige, a bizonyágtételek, a versek, az énekek kiemelték Jézus felénk irányított szavait.

Febr. 25-én és márc. 4-én délután:

a Moody Biblia Iskola által készített filmeket néztük meg. Először az Utazás az univerzum határain sorozatból a Naprendszerünk című, majd A teremtés csodái sorozatból A Föld című tudományos filmet láttuk. Ámulatba ejtő, hogy a modern tudomány milyen mélységekig eljut Isten csodálatos alkotásának megismerésében.

Márc. 04.:

Bizonyágtételeket hallottunk a délelött folyamán bemeztésüket kérő fiataloktól. Máté Daniella, Berente Ildikó és Császár Levente mondott „igen”-t Jézus hívó szavára. Elhatározásuk életfogytig tartó megélésében

Urunk mindent felülmuló segítsége kísérje testvéreinket.

Az összejövetelel alkalmakon Almási testvér evangélizáló igehirdetéseket tart.

Márc. 18.:

Megszületett Szappanos Tibor testvérek első gyermeke, Bálint.

Gyülekezeti tanácskozáson tagfelvétel volt, és pénztári beszámoló hangzott el. Pestszentimréről áthozta tagságát Erzsébetre Koszorús Attila és családja. Bálint Csaba és felesége Krisztina tagságának rendezését jóváhagyta a gyülekezet.

A délutáni szolgálatok keretében Simon Viktória képes beszámolót tartott az elmúlt nyári erdélyi útról.

Márc. 24.:

Életének 64. évében súlyos betegségben meghalt Gyenes Dezső, gyülekezetünk tagja. Testvérünk feleségével tizenegy és fél évig volt az imaház gondnoka, amelybe az építkezés nehéz éveit beleestek.

Almási testvér és az énekkar egy része 15.00 órától Dunaújvárosban az imaház megnyitó istentiszteleten szolgált. A dunaújvárosi kis gyülekezetet Urunk megáldotta erő feletti munkájában, átadhatták rendeltetésének a felépült imaházukat. (Az énekkar több tagja a Baptista Központi Énekkarban J. Haydn Teremtés c. oratóriumát adta elő a budai Szent Imre templomban.)

Márc. 25.:

A délutáni igehirdetés témája: „Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat.” (Fil. 1:27-30.) Viselkedésünk (magatartás, öltözet, mozgás, beszéd, mimika, gesztusok) méltó Urunk evangéliumához? A szolgálatok során – Máté Daniella és Máté Noémi szervezésében – egymással szembeni törődésünk kapott hangsúlyt.

A szervezők felszólítása nyomán közel huszan tettek bizonyágot az e téren tapasztalt pozitív élményeiről.

Báránysült szalonnás kelbimbóval

Hozzávalók (4 személyre): 1 kg báránycomb (lapocka); 3 evőkanál olaj; 1 fej vöröshagyma; 4 gerezd fokhagyma; 2 szál rozmarying A körethez: 60 dkg kelbimbó, 15 dkg húsos szalonna

Előkészítés: A húst megmossuk, leszárítjuk, kite-
rítjük. A hagymákat megtisztítjuk. Megsózzuk a
húst, 2 gerezd fokhagymát vékonyra szeletelünk, a
húson a megmosott rozmaryinglevelekkel együtt
elterítjük. Összetekerjük, formázzuk, és megkötöz-
zük.

Elkészítés: A sütőt 160 C-fokra (gázsütő 1. foko-
zat) előmelegítjük. Felszeleteljük a hagymát és a
maradék fokhagymát, beletesszük egy tepsibe, rá-
helyezzük a húst. Meglocsoljuk az olajjal, öntünk
alá kevés vizet, és a sütőben puhulásig (kb. 60-70
perc) sütjük. Közben gyakran locsolgatjuk, ha
szükséges, pótoljuk a vizet. Amíg a hús sül, elké-
szítjük a köretet. Megtisztítjuk a kelbimbót, majd
enyhén sós, forró vízbe tesszük, 10 percig főzzük.
A szalonnát kockákra vágjuk, zsírjára pirítjuk. A
kelbimbót leszűrjük, azonnal a szalonnára dobjuk.
Sózzuk, borsozzuk, és lefedve pár perc alatt össze-
pároljuk. A megsült hús mellé tálaljuk.

Sajtban sült tojás

Hozzávalók: 8 tojás; 15 dkg szeletelt trappista sajt;
4 paradicsom; 1 csokor zöldhagyma zöld szára; 1-1
mokkáskanál törött fekete bors; currypor és piros
fűszerpaprika; késhegynyi szerecsendió-reszelék;
ízlés szerint só.

Elkészítése: a sajtszeleteket vékony csíkokra vá-
gom, és a felét egy lapos tűzálló tálra terítem. A
tojásokat egyenként felütve úgy rakom a sajt tete-
jére, hogy a sárgája egynek se menjen szét. Meg-
sózom, és mindegyikre kevés fűszert hintek a fel-
soroltakból, majd a maradék sajtsíkokkal úgy bo-
rítom be, hogy minden tojásra jusson a sajtból. A
tálat folpack fóliával letakarom, és a mikrohullámú
sütőben a legerősebb fokozaton négy-öt percig
sütöm. Akkor van készen, ha az étel tetején lévő
sajt megolvad és egybefüggő réteget alkot. A sütő-
ből kivéve még tűzforrón meghintem a finomra
metélt hagymazölddel, és négy cikkre szeletelve,
azonnal kínálom. Friss saláta illik mellé.

SZERETET - SZOLGÁLAT

**A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet
lapja**

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté
Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban

Káposzta

-Kisfiam, miért nem eszed a káposztát? Hiszen
attól nőni fogsz!
-Jaj, apa, ha attól nőni lehetne, a nyulak már mind
akkorák lennének, mint az ökrök!

Nagyvad

- Mi szükséges ahhoz, hogy valaki nagyvadra
vadásszon? - kérdezik a híres vadásztól.
- Három fontos dolog. Éles szem, nyugodt kéz és
erős hang.
- Erős hang?...
- Igen, hogy meghallják, ha egy fa tetejéről
segítségért kiabálok...

Gallér

Egy vadász meséli:
- Egy alkalommal az erdőben készültem
letelepedni egy datolyafa árnyékában, amikor
mögöttem megjelent egy oroszlán. Egyre közelebb
jött, már a nyakamon éreztem a leheletét.
- És mit csináltál?
- Mit, mit? Felhajtottam a galléromat.

Pótkerék

Autóvezetői vizsga, elméleti rész. A vizsgabiztos
megkérdezi egy vezetőjelölt fiatal lánytól:
- Kanyarban melyik az a kerék, amelyek
legkevesebbet fordul?
A jelölt mélyen elgondolkozik, majd diadalmasan
kivágja:
- A pótkerék!

Óra

- Leesett az óráim!
- És megállt?
- Naná, elkezdett szaladgálni!

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
	19,30	Énekóra
Péntek:	18,00	Ifjúsági óra
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon:283-14-13